

Traduction no. 12

Monique Proulx

LUMINA ÎNTUNERICULUI

roman

Boréal

Fiecare zi este un miracol

Fiecare zi este un miracol. Apă caldă la discreție, nicio durere resimțită în corp. Electricitate chiar și noaptea. Mâncare oricând îți este foame. Un pat suficient de mare cât să încapi în el.

Trebuie doar să nu te obișnuiești prea mult, ca să nu te lenevești.

Vă scriu stând ghemuit pe podea, lângă patul destul de mare, cu mâinile și caietul așezate în fața mea ca niște obiecte străine. Există aici o masă pe care o folosesc pentru a mânca și care nu s-ar codi, mă gândesc, să-mi accepte toate mâzgălelile, dar momentan nu vreau asta, nu încă. Cei care scriu așezați la o masă au harul de a ști, cu siguranță, să scrie de-adevăratelea, adică să conceapă povestiri înzestrate cu subiecte solide, bine ticluite, în timp ce eu scriu doar despre mine. Trebuie să învăț totul. De pildă, cum să țin creionul pentru a-l simți cât mai firesc în mână. Sau, mai presus de toate, ce cuvinte să aleg. Și, de asemenea, cum să transform neînsemnatele-mi întâmplări în intrigi vaste, demne de dumneavoastră.

Așadar, în acele prime zile ale adevăratei mele vieți, camera pe care mi-a oferit-o Virginie Sister în Cămin era pe cât de generoasă, pe atât de micuță. Picioarele mi se întindeau dincolo de saltea, până pe coridor, astfel încât, toți cei și mai ales toate cele care treceau pe acolo dis-de-dimineață, fiecare dintre ei fiind oameni binevoitori de altfel, prinseseră obiceiul amuzant de a mă saluta apucându-mă de degetele de la picioare. Asta se voia a fi plăcut, și era într-un fel, dar nu și în celălalt. Nu părăsisem eu cortul friguros al lui Charlie Putulik pentru a veni aici să-mi las degetele de la picioare gădilate - nici măcar de niște mâini prietenoase, pe un coridor cald. Din nefericire, omul e făcut de așa natură, încât, o dată ieșit din mizerie, nu se mai mulțumește cu terciul ce înainte îi umplea burta, ci vrea numai filet mignon¹. Astfel că, mi-am dorit repede o cameră a mea, de dimensiuni acceptabile, cu un pat suficient de mare, pe care le-am și primit datorită celui de-al doilea job.

¹ Preparat rafinat din mușchiuleț de vită

Știu că am fost ales pentru acest al doilea loc de muncă datorită picioarelor mele sprintene. Încă de când m-am angajat, trebuie să merg prin oraș pe bicicletă de mai multe ori pe zi, cu coșul plin cu bucate pe care le livrez mai ales clienților ce locuiesc sus, pe munte. Nimeni nu știe în ce măsură orașul ăsta este un munte: primul test. Și pe acest munte, opt sute de nume de străzi scrise în cuvinte necunoscute coexistă în armonie: al doilea test, cel decisiv. Proprietarele acestei afaceri, care sunt femei încântătoare, chiar dacă exigente, despre care vă voi povesti mai încolo, au înțeles repede că nu pricep nimic din limba lor și, pentru că prețuiau vigoarea picioarelor mele, m-au dotat cu un aparat formidabil pe care l-am numit *Vocea lui Hashem*, dar asta să rămână între noi. Este un aparat ușor și performant, se agață de centură și cunoaște personal toate străzile, remarcabilă fiind blândețea cu care mă îndrumă cu voce tare: *Virează la dreapta!*, *Virează la stânga!*; *într-o sută de metri, în două sute de metri, în trei kilometri ai ajuns la destinație, sau nu, ai greșit, se reconfigurează traseul*, și mă ajută cu amabilitate, dacă se întâmplă să mă rătăcesc.

Accept prietenia sub orice formă o găsesc: uneori aparatele și animalele pot fi mai buni prieteni decât oamenii.

Cât despre Iolanda și Jasmine, n-au timp să se împrietenească cu mine, desigur, având în vedere toată munca pe care mi-o dau de făcut. La început, am crezut că sunt mamă și fiică, dată fiind diferența de vârstă, dar în cele din urmă am aflat că nu erau. De fapt, cele două sunt iubite din ceea ce aud: *Iubita, mai presară niste chimen!*; *Nu, dragă, trebuie mai mult cardamom!*; cea mai în vârstă, care este Iolanda și, evident, adevărata Șefă, îi strecoară adesea celeilalte răutăți pe care le recunosc după sunet și, mai ales, după chipul crispat al tinerei iubite căreia îi sunt adresate. Este adevărat că muncesc foarte mult, destul cât să-și strice buna dispoziție, de la șase dimineața până la opt seara stau în bucătărie și pregătesc pe îndelete tarte, tortilla, mâncăruri gratinate, blaturi crocante, salate, prăjituri, aperitive și deserturi asortate, aspicuri din care voi livra trei sferturi la două sau trei băcăni ecologice, care le vor vinde la rândul lor, iar ultimul sfert e destinat clienților rafinați și cu siguranță înstăriți, deoarece preparatele sunt foarte scumpe. Spun “foarte scumpe”, dar trebuie să mărturisesc că nu am niciun fel de experiență în ceea ce privește mâncarea deja pregătită, frământată, mai bine zis gata preparată pentru digestie și livrată pentru a ajunge direct în stomac. Știu doar că aceste mici delicatose ispititoare la treizeci și cinci de dolari porția nu sunt pentru mine, doar dacă aș fi dispus să-mi consum din două înghițituri salariul pe cele patru curse zilnice.

Și așa s-a întâmplat că, fiind pe bicicletă, datorită unei scurtături pe care "Vocea lui Hashem" mi-a indicat-o, nu departe de punctul meu de plecare, dar pe o stradă atât de scurtă încât nu o observasem până atunci, mi-am găsit locuința pe care o mai am și astăzi.

Trecuse iarna, era perioada primelor frunze înverzite și a primilor muguri de speranță. Erau copaci pe acel colț de stradă, iar mie îmi plac copacii, chiar și cei pe care vara nu i-a îmbrăcat încă-n verdeață, căci eu iubesc tot ce răsare din pământ, emanând mireasma naturii. Camera DE ÎNCHIRIAT se afla fix la nivelul solului, față în față cu un maidan plin de buruieni, sub două etaje de cărămidă și de apartamente. Un demisol, suficient de mic pentru a nu fi prea scump, cu luxul nemaipomenit al unei ferestre mari, glisante ce se deschide către câmp și către verdeața care avea să crească, indiferent de soiul ei.

Am închiriat-o imediat.